

РЕШЕНИЕ

№ 4029

гр. София, 16.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 18.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **1309** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Д. Г. Б., ЕГН [ЕГН], от [населено място] срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221418003049-091-001/26.08.2019г., в частта, в която е потвърден с Решение № 21/07.01.2020г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика – С. (ДД“ОДОП“) при Централно управление на Националната агенция за приходите (ЦУ на НАП), с който са установени задължения по ЗДДФЛ за периода 2012 г. в размер на 900,00 лева, ведно със съответните лихви в размер на 577,82 лв.; за 2013г. е установен допълнителен данък в размер на 17,30 лева и лихва за забава в размер на 9,35 лева и за 2014 г. е установен допълнителен данък в размер на 4 453,02 лева и лихви за забава в размер на 1 954,03 лева.

Жалбоподателят счита, че ревизионният акт е съставен при съществени процесуални нарушения, както и при съществени нарушения на материалния закон. Счита, че неправилно и необосновано органите по приходите са определили размера на първоначалното салдо на 5000 лв. Счита, че не са налице основания за прилагане на особения ред за облагане по чл.122 ДОПК. Изложени са доводи, че данъчната основа не е определена правилно от ревизиращите, че внасяните от нея суми по сметка в Банка П. са на С. С. Б. и са използвани за погасяване на неговия кредит в банката, поради което неправилно с РА са приети за разход. Моли съда да отмени РА. Претендира присъждане на направените съдебно-деловодни разноски, както за настоящото производство, така и за производството пред Върховния административен

съд (ВАС). Представя списък на разноските по чл. 80 от ГПК.

Ответникът, Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Моли съда да я отхвърли. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Настоящото дело е образувано, след като с Решение № 918 от 02.02.2022г. по адм.д. № 5528/2021г. по описа на ВАС, е отменено Решение № 1841/22.03.2021 г. на Административен съд София-град (АССГ) по адм.д. № 944 по описа за 2020г. и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на АССГ. В отменителното си решение ВАС дава указания при новото разглеждане на делото съдът да се произнесе по исканията за допускане на гласни доказателствени средства и на писменото доказателствено средство – договор за поръчка от 06.03.2013 г. в съответствие с правилото на чл. 157, ал. 1 ГПК, като съобрази нередовността на доказателственото искане за допускане на неиндивидуализиран свидетел, както и да довърши проверката по чл. 194 ГПК на оспорения документ с произнасяне по оспорването; да събере допуснатите доказателствени средства.

Установената фактическа обстановка е описана подробно в отмененото решение на АССГ и в решението на ВАС и не се оспорва от страните.

Оспореният РА е издаден след ревизия, извършена по реда на чл.122 – чл.124 ДОПК. С него са установени задължения на Д. Г. Б. по Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ).

За 2012 г. органите по приходите са счели, че са налице хипотезите на чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК, а именно, че са налице укрити доходи и получените доходи не съответстват на имущественото състояние. Данъчната основа е определена по реда на чл. 122, ал. 2 от ДОПК, като са посочени относимите хипотези. Ревизиращите органи са направили съпоставка между имуществото на ревизираното лице и неговите разходи и доходи за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г. и са установили несъответствие в размер на 9 000.29 лева. В същото време, на основание чл. 35 от ЗДДФЛ, към данъчната основа е добавена сумата от 782.00 лева, представляващи получени суми по банков път от И. И. Б. и К. С. Б.. По този начин е установен данък за донасяне в размер на 978.20 лева и лихва за забава в размер на 628,02 лева.(В решението на директора на дирекция „ОДОП“ е възпроизведен размерът на лихвите, изчислени в РД към датата на издаване на РД, а не на установените в РА лихви, изчислени към момента на издаването му – 26.08.2019г.)

За 2013г. ревизиращите органи са извършили съпоставка между имуществото на ревизираното лице и неговите разходи и доходи, като не са установили недостиг за този период.

В същото време, на основание чл. 35 от ЗДДФЛ, е определена данъчна основа в размер на 173.00 лева, представляващи получено плащане по банков път от И. Б. с неустановен произход. По този начин е установен допълнителен данък в размер на 17.30 лева и лихви за забава в размер на 9,35 лева.

С РА за 2014г е установено, че Д. Г. Б. в началото на периода /01.01.2014 г./ е притежавала в брой 4472.09 лева, които са установени към 31.12.2013 г. и 83286.32 лева по банкови сметки. Получила е облагаеми доходи от трудови правоотношения в размер на 6942.33 лева. Налице са и необлагаеми доходи-лихви по банкови сметки в размер на 4406.66 лева. Изтеглила е като пълномощник от сметка на съпруга си Р. Л. Б. 5000.00 лева. По банков път е получила суми общо в размер на 7538.00 лева от сина

си Р. Л. Б., от С. Д. Р., от К. С. Б., от Л. Я. М. и от И. И. Б.. Сумите в размер на 538.00 лева, преведени от С. Р., К. Б., И. Б. и Л. М., са приети като доходи от други източници, на основание чл. 35 от ЗДДФЛ. Получена е и сума по банков път от Я. С. Б. на основание продажба на недвижим имот. Към края на периода /31.12.2014г./ ревизиращите органи са приели, че е налице недостиг на парите в брой с 55 992.00 лева и са налице 102 503.07 лева по банкови сметки.

След като са съпоставили имуществото на г-жа Б. - доходите и разходите ѝ, с органите по приходите са установили недостиг в размер на 43 992.03 лева.

Приели са, че е налице хипотезите на чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК, - че са налице укрити доходи и получените доходи не съответстват на имущественото състояние и са определили данъчната основа по реда на чл. 122, ал. 2 от ДОПК. В същото време, на основание чл. 35 от ЗДДФЛ е определена данъчна основа в размер на 538.00 лева, представляващи получени плащания по банков път от С. Р., К. Б., Л. Я. и И. Б. с неустановен произход. По този начин за 2014г. е установен допълнителен данък в размер на 4 453.02 лева и лихви за забава в размер на 1954,03 лева.

За периода 2017г. в РА е прието, че са налице хипотезите на чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК и е определена данъчната основа по реда на чл. 122 от ДОПК, като са установени допълни задължения в размер на 12,00 лева, произтичащи от формирания недостиг в размер на 120,05 лева. Установена е и лихва за забава в размер на 1,61 лева. С Решение № 21/07.01.2020г., директорът на дирекция “ОДОП” – С. е отменил РА в оспорената част на установения резултат по ЗДДФЛ за данъчен период 2017 г.; изменил е РА в частта, в която е установен резултат по ЗДДФЛ за периода 2012 г. в размер на 978.20 лева, като го е определил на 900.00 лева, ведно със съответните лихви и е потвърдил в оспорената част на установения резултат по ЗДДФЛ за данъчни периоди 2013 г. и 2014г.

В решението си решаващият орган е приел, че относно 2012г. ревизиращите органи необосновано са преминали към облагане по реда на чл. 122 от ДОПК, защото в случая не са налице визираните хипотези в чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК, а именно наличие на укрити доходи и получените доходи не съответстват на имущественото състояние.

Успоредно с облагането по реда на чл. 122 от ДОПК ревизиращите органи са извършили и облагане по материалния закон. Посочено е, че визираното лице е получило по банков път сума общо в размер на 782,00 лева, преведена от И. Б. и К. Б., за която няма доказателства на какво основание е преведена и от какви правоотношения произтича, поради което директорът е приел, че правилно, съгласно чл. 35 от ЗДДФЛ е приета за доходи от други източници, които подлежат на облагане. Относно 2017г. директорът на дирекция “ОДОП” С. е приел, че установеният недостиг в размер на 120,05 лв. е в пренебрежимо малък размер спрямо доходите, разходите и имущественото състояние на визираното лице, поради което не е обосновано да се приеме, че установеният недостиг в размер на 120,05 лева води до извод за укрити доходи и е отменил РА за 2017г.

Относно 2013г. директорът на дирекция “ОДОП” – С. счита, че РА следва да бъде потвърден.

За 2014г. е приел, че ревизиращите органи обосновано са преминали към облагане по реда на чл. 122 от ДОПК, защото в случая е налице визираната хипотеза в чл. 122, ал. 1, т. 2 от ДОПК, а именно наличие на укрити доходи и е потвърдил РА.

С жалбата до съда, е представен в оригинал Договор за поръчка от 06.03.2013г.,

сключен между Д. Г. Б., в качеството на довереник, и С. С. Б., в качеството на доверител. Този договор е оспорен от ответника. С оглед откритото производство по оспорване, на основание чл. 193, ал.3 ГПК, вр. с § 2 от ДР на ДОПК, по искане на жалбоподателя като свидетели са разпитани С. С. Б. и Я. С. Б..

При първото разглеждане на делото от АССГ е изслушана съдебно-счетоводна експертиза(ССЕ) и допълнителна ССЕ, чието заключение съдът кредитира въз основа на приобщения доказателствен материал. Видно от заключението по ССЕ, след извършен анализ на финансовото състояние на Д. Г. Б. за 2012 г., 2013г. и 2014г. на основание на представените документи, са определени данъчните основи за доходите за спорните години: 2012 г., 2013г. и 2014г.

От събраните по делото доказателства от правна и фактическа страна съдът намери за установено следното:

Още при първото разглеждане на делото е установено, че жалбата е допустима, като подадена в законния срок, от ревизираното лице до компетентния съд, след изчерпване на процедурата по административното оспорване на РА. Обжалваният ревизионен акт е издаден от компетентен по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.2 от ДОПК орган по приходите. Спазена е формата по чл.120, ал.1 от ДОПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт. Изложените в РД мотиви, предвид чл. 120, ал. 2 ДОПК, представляват мотиви и на РА. В този смисъл е и трайната и непротиворечива съдебна практика, обективирана в множество решения на ВАС. В РД са изложени подробни мотиви на ревизиращите органи, обосноваващи изводите относно извършената промяна в счетоводния финансов резултат на дружеството за 2017г. на основание чл.78 ЗКПО. Тези доводи са цитирани в жалбата, следователно РД е изпълнил една от функциите на мотивите в обжалвания РА, а именно да разбере адресатът на акта съображенията, на които се позовава органът при издаването му и евентуално да може да се защити срещу тях.

Предвид гореизложеното и съобразно разпоредбата на чл.160, ал.2 от ДОПК, съдът приема, че ревизионният акт е издаден от компетентен орган по приходите, на основание чл.119, ал.2 от ДОПК, след надлежно възложена ревизия, съгласно чл.112 и чл.113 от ДОПК, в предвидената от закона форма, съгласно чл.113 от ДОПК, и съдържа всеки един от реквизитите, посочени в чл.120 от ДОПК.

Относно съответствието на РА с материалния закон, съдът намира следното:

Органите по приходите могат да приложат установения от съответния закон размер на данъка към определена от него по реда на чл.122 ал. 2 ДОПК основа, когато декларираните и/или получените приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране на стопанската дейност на ревизираното лице не съответстват на имущественото и финансовото му състояние за ревизирания период.

Съответно, с разпоредбата на чл. 123, ал. 1 от ДОПК е въведена презумпцията, че в случаите по чл. 122, ал. 1 при определяне на основата по реда на чл. 122, ал. 2 се смята до доказване на противното, че е налице подлежаща на облагане с данъци печалба или доход, когато: 1. стойността на имуществото на лицето явно съществено превишава размера на декларираните приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране, получени от него; 2. направените разходи от лицето и от свързаните с него лица по § 1, т. 3, буква "а" от допълнителните разпоредби явно и съществено превишават размера на декларираните

получени средства.

Доказателствената тежест се състои в правото и задължението на съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Това разбиране произтича от законово установеното задължение за съда да реши делото по същество, като отмени изцяло или частично ревизионния акт, като го измени в обжалваната част или отхвърли жалбата - чл. 160, ал. 1 от ДОПК, независимо от това, дали в съдебното производство страните са ангажирали доказателства или не. Изпълнението на това задължение от страна на съда, означава при недоказване да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом юридическият факт не е осъществен, не могат да настъпят и последиците, които съответната материалноправна норма свързва с неговото проявление. Съгласно чл. 124, ал. 2 от ДОПК, в производството по обжалване на РА при извършена ревизия по чл. 122 от ДОПК, фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 ДОПК е подкрепено от събраните доказателства. Така установената презумпция за вярност на фактическите констатации е оборима, но доказателствената тежест за това носи жалбоподателят. Въпросното правило ясно и точно указва, кому лежи доказателствената тежест относно релевантните факти, при спор относно законосъобразността на ревизионен акт издаден в производство реда на чл. 122 от ДОПК, като придава отнапред установена материална доказателствена сила на съдържащите се в ревизионния акт фактически констатации. Следователно, в производството по съдебно обжалване на РА, в тежест на органите по приходите е да установят наличието на основание за облагане по аналог, а в тежест на жалбоподателя е да установи при условията на пълно и насрещно доказване твърдените от него факти и обстоятелства, с които се опровергават фактическите констатации в акта. За разлика от типичните ревизионни производства, в които ревизиращите безусловно изискват субектът да установи изгодни за себе си факти и обстоятелства, в хипотезата, при която се реализира отговорност по реда на чл. 122 и сл. от ДОПК за съответното лице, всички факти и обстоятелства от предвидения фактически състав следва да се установят при условията на пълно първоначално доказване пред съда, респективно, за да се премине към този ред на определяне на данъчната основа тези факти и обстоятелства следва да се установят по несъмнен начин от органа по приходите в хода на ревизията - чл. 170, ал.1 от АПК вр. с §2 от ДОПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 124, ал. 2 от ДОПК фактическите констатации в РА се смятат за верни до доказване на противното, но с оглед общия принцип за доказателствената тежест в процеса, отрицателните факти следва да бъдат оборени от приходните органи, чрез установяване на положителния факт.

За 2012 г. директорът на дирекция "ОДОП" С. приема, че ревизиращите органи необосновано са преминали към облагане по реда на чл. 122 от ДОПК, защото в случая не са налице визираните хипотези в чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК, а именно наличие на укрити доходи и получените доходи не съответстват на имущественото състояние. Въпреки това, приема, че след като жалбоподателката е получила по банков път сума общо в размер на 782,00 лева, преведени от И. Б. и К. Б., за които суми няма доказателства на какво основание е преведени и от какви правоотношения произтича, съгласно чл. 35 от ЗДДФЛ това са доходи от

други източници, които подлежат на облагане.

Поради изложеното, макар да приема изводите на ответника за начално салдо в размер на 5000 лв. за необосновани, в случая, след като не се констатира превишение на разходите над приходите и след като за следващия период приходните органи възприемат декларираните от жалбоподателката налични суми, то спорът за размера на първоначалното салдо в случая се явява неотносим.

Както установява и вещото лице в заключението по приетата ССЕ, след направен подобен анализ на приходите и разходите на Д. Б., за 2012 г. е видно превишение на постъпленията над разходите, поради което не се дължи данък по ЗДДФЛ.

По отношение облагането по чл.35 от ЗДДФЛ за 2012 г. на доходи от други източници /782.00 лв., преведени по банковите сметки на Д. Б. от И. Б. и К. Б./, т.е. облагане по материалния закон, ревизиращите са приели, че не са представени доказателства, че тези доходи са необлагаеми по смисъла на ЗДДФЛ. Както се сочи и е ССЕ, налично е обаче Обяснение от И. Б., че е върнал по банков път сумата от 557.00 лв. на Д. Б., поради това, че същата е закупувала за негова сметка лекарства, във връзка с влошеното му здравословно състояние и обстоятелството, че лицето живее в провинцията. Налично е и Удостоверение от К. Б., съгласно което лицето потвърждава, че за негова сметка Д. Б. е закупила стоки, които трудно се намират в провинцията. Тези доказателства не са оспорени, логични и съответстват на останалите доказателства по делото – установените налични суми в брой и по банкови сметки. След като не са налице основания по чл.122, ал.1 ДОПК, тежестта на доказване, че посочените суми представляват доход падат върху ответника, тъй като РА не се ползва с презумпцията по чл. 124, ал.2 ДОПК. В случая са налице доказателства (обяснението и удостоверението), че посочените суми са именно върнат заем за закупени стоки. Тези обяснения са и житейски обосновани. Напротив, в подкрепа на изводите на органите по приходите, че представляват доход не е представено нито едно доказателство – пряко или косвено, поради което необоснован се явява изводът на ответника относно наличие на основание за облагане по чл.35 ЗДДФЛ и РА в тази част, с която са установени задължения за 2012г., се явява незаконосъобразен.

Изложеното се отнася и за извършеното с РА облагане по материалния закон, чл. 35 ЗДДФЛ, за данъчен период 2013 г. на суми постъпили от И. Б. - 173.00 лв и за данъчен период 2014г. за сумата от 336.00 и за сумата от 148.00 лв. от К. Б.. По гореизложените съображения РА като незаконосъобразен следва да бъде отменен и в тези части.

За 2014г. с РА в решението на директора на дирекция “ОДОП” С. е прието, че установените разходи превишават паричните средства за

този период. Органите по приходите са счели, че са налице хипотезите на чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК, а именно, че са налице укрити доходи и получените доходи не съответстват на имущественото състояние. Данъчната основа е определена по реда на чл. 122, ал. 2 от ДОПК, като са посочени относимите хипотези.

В същото време на основание чл. 35 от ЗДДФЛ за 2012г. към данъчната основа е добавена сумата от 782,00 лева, представляващи получени суми по банков път от И. И. Б. и К. С. Б., за 2014г. е определена данъчна основа в размер на 538,00 лева, представляващи получени плащания по банков път от С. Р., К. Б., Л. Я. и И. Б. с неустановен произход.

Превишението на разходите над приходите за 2013г се дължи на плащанията, извършвани от жалбоподателката по сметка в Банка Пиреус България АД.

От събраните доказателства е установено, че Д. Б. открива на 08.03.2013 г. в [фирма] сметка в евро I.: В., която е активна към 31.12.2017 г. /закрита м.02.2019 г./ и която служи за погасяване на вноски по Договор за кредит № 1747/R/2006/03.08.2006 г., открит на името на С. С. Б.. Банковият кредит е отпуснат на С. С. Б., но се ползва от неговия брат Я. Б., тъй като С. Б. отговаря на банковите условия за кредитополучател. От м.03.2013 г. [фирма] налага запрори на сметките на С. Б., включително и на сметката, обслужваща банковия кредит. Поради това обстоятелство, Д. Б. започва обслужване на банковия кредит на С. Б., чрез своя банкова сметка, която открива по указания на банката. Ежемесечно Д. Б. получава вноски по кредита на ръка от Я. С. Б., които внася по своята банкова сметка само и единствено за погасяване на кредит № 1747/R/2006/03.08.2006 г., открит на името на С. С. Б..

Тези изводи се потвърждават при съвкупния анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Издадено е Удостоверение от 28.02.2019 г. от Управителят на [фирма] - клон М., че клиентката Д. Б. е открила през м.03.2013 г. банкова сметка в евро I.: В., с цел обслужване на вноски по Договор за кредит № 1747/R/2006/03.08.2006 г., отпуснат в полза на С. С. Б. и Я. С. Б.. Банковата сметка на Д. Б. е служила за обслужване на кредита за периода м.03.2013 г. - м.02.2019 г.

Представен е Договор за поръчка от 06.03.2013 г. между: Д. Б. - Довереник и С. С. Б. - Доверител, съгласно който, Доверителят е кредитополучател и длъжник по Договор за кредит № 1747/R/2006 от 03.08.2006 г., сключен между него и [фирма]. Предметът на този договор е Довереникът да открие на свое име и за сметка на Доверителя банкова сметка в Пиреус банк, която да използва единствено за обслужване на посочения банков кредит, като паричните средства се осигуряват от Доверителя. Съгласно чл.1, б."с" от договора, Довереникът приема и внася/захранва в брой на каса парични средства,

необходими за обслужване на вноските по кредита, които парични средства се осигуряват от Доверителя. Съгласно чл.1, б."г", Довереникът приема да държи банковата сметка, докато не получи друго нареждане от Доверителя. Съгласно чл.1, бук."f" от договора, Довереникът приема да закрие банковата сметка по нареждане на Доверителя и за негова сметка. Съгласно чл.4, във вътрешните отношения между страните по договора, както и по отношение на трети лица /вкл. кредитори на страните/, собственик на паричните средства по банковата сметка, открита от Довереника е единствено и само Доверителят.

В изпълнение на дадените от ВАС указания, в настоящето производство този договор за поръчка е приет като доказателство по делото. Оспорен е от ответника и е открито производство по оспорването му, на основание чл. 193 ГПК, след като жалбоподателят заявява, че желае да се ползва от него. На страните са дадени указания за разпределение на доказателствената тежест.

В тази връзка са ангажирани и гласни доказателства. Като свидетели са разпитани С. С. Б. и Я. С. Б.. След като му е предявен приложеният по делото договор, свидетелят С. Б. потвърждава, че подписът върху договора е положен от него. Показанията на двамата свидетели са непротиворечиви и от тях се установява, че Д. Б. е сътрудник на Я. С. Б. в дружество [фирма] от 2003г., откъдето се познават. Свидетелите сключили договор за кредит с Банка „П.“ през 2006г. Поради наложен запор от „Т.“, помолили жалбоподателката да погасява кредита, като те й давали парите в брой, тъй като й имали доверие. Сключили и договор за погасяване на банков кредит. Банката знаела за уговорката. Показанията на свидетелите съответстват и с останалите събрани по делото доказателства – извлечения от банкови сметки, удостоверение от Банка „Пиреус“.

Договорът за поръчка е частен диспозитивен документ и като такъв не притежава обвързваща съда материална доказателствена сила по чл.179, ал.1 ГПК, която да бъде оборена с оспорването му. Неговото съдържание се преценява от съда по вътрешно убеждение с оглед на всички обстоятелства по делото. При частните документи защитата срещу тяхната материална доказателствена сила не е подчинена на изискванията за оспорване истинността на документ, защото съдът не е обвързан от тази доказателствена сила, а я преценява по свое вътрешно убеждение съобразно с всички данни по делото. Съгласно чл. 180 ГПК частни документи, подписани от лицата, които са ги издали, съставляват доказателство, че изявленията, които се съдържат в тях, са направени от тези лица. Поради това, оспорването истинността на частни документи по чл. 193 ГПК може да е само досежно тяхното авторство. В случая, на основание чл. 193, ал.1 ГПК, след като съдът

извърши проверка чрез сравняване с други безспорни документи и чрез разпит на свидетели, се установява, че договорът за поръчка е сключен между Д. Г. Б. и С. С. Б., който заяви пред съда, след като е предупреден за наказателната отговорност и обеща да каже истината, че той го е подписал. За наличието на такъв договор сочи и съвместната преценка с оглед останалите събрани по делото писмени и гласни доказателства.

Поради изложеното, на основание чл. 194, ал.3 ГПК, след извършената проверка съдът счита, че оспорването на договора за поръчка в случая не е доказано и не е налице причина, той да бъде изключен от доказателствата по делото, а следва да бъде ценен с оглед на останалите събрани доказателства.

От тях се установява, че сумите, с които Д. Б. е захранвала банковата сметка в Пиреус Б., чрез която е погасяван кредитът на С. Б., не следва да бъдат включвани в паричния й поток като разход. Както се установява и от приетото ССЕ, като не се взема предвид погасяването на кредита, за 2013г. е видно превишение на постъпленията над разходите в размер на 36830,67 лв., а за 2014г. – в размер на 11504,07 лв. , поради което не се дължи данък по ЗДДФЛ.

В допълнителното заключение, в което е изяснен механизмът на изчисление, използван от органите по приходите при формиране на данъчната основа, се установява, че твърденията в Решение № 21/07.01.2020 г. на директора на дирекция „ОДОП“ С. са необосновани, а именно, че изтеглените суми от банковите сметки на ревизираното лице през 2012г. не влияят върху доходите му за периода 01.01.2012 г. - 31.12.2012 г., тъй като при определяне на Данъчната основа за 2012 г. от ревизиращите органи са взели единствено наличностите по банковите сметки на 01.01.2012 г. и на 31.12.2012 г., като никъде няма отразяване на изтеглената сума от 60 252.26 лв., с която ревизираното лице през годината е покривало свои разходи, както няма отразяване и на сумата от 26 560.22 лв., с която сума са захранвани банковите сметки от ревизираното лице. Според вещото лице, така определената сума 42 979.54 лв. не е сума, която ревизираното лице притежава на 31.12.2012 г. и същата неправилно е заложена при изчисленията като „Парични средства в края на данъчния период“, като с тази сума неправилно се определя Данъчна основа за 2012 г. С Решение № 21/07.01.2020 г. е определено, че сумата от 42979.54 лв. не е притежание на ревизираното лице на 31.12.2012 г. и изводът в тази връзка е неоснователен. Горното важи и за механизма на изчисление, използван от ревизиращите органи при формиране на данъчна основа и установяване на дължим данък за 2013 г. и 2014г.

Поради изложеното, обжалването се явява основателно, а ревизионният акт, с който са установени задължения по ЗДДФЛ за

данъчни периоди 2012г., 2013г. и 2014г. **общо в размер 7911,52 лева** (, **от които 5370.32 лв. главница и 2541.20 лв. лихви към датата на издаване на РА**, като за периода 2012 г. е установен данък в размер на 900,00 лева, ведно със съответните лихви в размер на 577,82 лв.; за 2013г. е установен данък в размер на 17,30 лева и лихва в размер на 9,35 лева и за 2014 г. е установен допълнителен данък в размер на 4 453,02 лева и лихви за забава в размер на 1954,03 лева), следва да бъде отменен.

С оглед своевременно направеното искане за присъждане на разноси, на основание чл. 161 от ДОПК и чл. 226, ал. 3 от АПК, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноси в размер общо на 3589 лв., с оглед представените доказателства за направените такива. (50 лв. – държавна такса; 639 лв. - възнаграждение за вещо лице; 1000 лв. – заплатено адвокатско възнаграждения по адм.д. № 944/2020г. на АССГ по договор за правна защита и съдействие от 27.12.2019г.; 1000 лв. - заплатено адвокатско възнаграждение по адм.д. № 5528/2021г. на ВАС по договор за правна защита и съдействие от 04.01.2022г. и 900 лв. заплатено адвокатско възнаграждение по адм.д. № 1309/2022г. на АССГ по договор за правна защита и съдействие от 15.03.2022г.)

Водим от горното, Административен съд София-град, първо отделение, Л. състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № Р-22221418003049-091-001/26.08.2019г., в частта, в която е потвърден с Решение № 21/07.01.2020г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика – С. при Централно управление на Националната агенция за приходите с който на Д. Г. Б. от [населено място] са установени задължения по ЗДДФЛ за данъчни периоди 2012г., 2013г. и 2014г. общо в размер 7911,52 лева, от които 5370.32 лв. главница и 2541.20 лв. лихви.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на Д. Г. Б., ЕГН [ЕГН], от [населено място] разноси в размер на 3589 (три хиляди петстотин осемдесет и девет) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: